

új város

XXVIII. évfolyam
4. szám
2016. április
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft

A könyörület és a megbocsátás
nem gyengeség, hanem belső erő.

**IRGALMASSÁG
ODAFÖNTRŐL**

	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Svjat fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nove mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncmanila@skyinet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Svijet novisvijet@novisvijet.net
	India: Living city indiaczf@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfemwarszawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida Cifenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujasis Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremex.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet novisvet@kc.org.rs
	Szlovákia: Nové Mesto novemesto@nexta.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolare.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 **Nylonos**
Antal Gergely
- Embernek maradni**
Göbel Ágoston
- Súlyos atomszennyezés**
Kovács Bertalan
- Két fénykép, közös történet**
Prokopp Katalin

Interjú

- 6 **Álmokban nincs hiány**
Bodnár Sándor

Nézőpont

- 8 **Körmendy Imre**
Kováts Gábor
Göbel Gergely

Fókuszban

- 10 **Isten nem mond le rólam**
Prokopp Katalin

Társadalom

- 13 **Teremtsünk rendet**
Hortoványi Emőke
- 14 **Mindent a maga helyén**
Körmendy Imre

Aktuális

- 16 **A megsebzett szépség**
Giovanni Zilioli

Lelkiség

- 20 **Behatolni egymás szívébe**
Chiara Lubich
- 21 **A láthatatlan erő**
Doriana Zamboni
- 22 **Az élet igéje - április**
Fabio Ciardi

Az ige élete

- 23 **Újra barátnök**
A béke nálam kezdődik
Megálltunk mellette

Előttünk jártak

- 24 **Dori lendülete**
Aurora Nicosia

Életmód

- 26 **Mentális egészség**
Enrico Molinari

Mese

- 28 **Indulj bátran, pillangó!**
Annamaria Gatti

Kultúra

- 30 **Szegényparasztságról mesterien**
Hortoványi Jenő
- Két világ (h)arca**
Göbel Gergely
- 31 **Okos kavics**
Vittorio Sedini

KAPCSOLAT ÉS IDENTITÁS

Alig húszévesen bizalommal tele, de fölöttébb naivan vágtam neki első hosszabb külföldi tartózkodásomnak. Mikor először betegegtem meg, hirtelen rádöbbsentem: hoppá, itt nincs orvosságos szekrény, amiben az általam ismert gyógyszerek tárházából kikaphatom az aktuális fej- vagy fogfájásra, gyomorrontásra hatásosat. Ráadásul mikor már nagyon rosszul voltam, az orvos – akit pár nap leforgása alatt sikerült előkeríteni – a „*Fogyassz több folyadékot!*”, és ehhez hasonló jó tanácsokkal ellátva, de recept nélkül bocsátott utamra, miközben egyre kínozott a fájdalom. Azóta sok tapasztalattal gazdagodtam, és a gyógyszeres kis szütyőm nélkül még munkába sem indulok el. Persze egyéb dolgokat is életvezetésem részévé tettem: megpróbálok hallgatni a szervezetemre, és orvoshoz fordulni, mikor szükség van erre. Na de, kérem szépen, ez nem úgy működik, mint a kávéautomata: bedobom a 120 Ft-ot, benyomogatom a megfelelő gombokat, és kidobja a capuccinót kevés tejjel – azaz tejpörrel – és közepes adag cukorral. Merthogy az orvos a szakember, de nekem, vagy más esetben a hozzátartozómnak van a bajunk, ezért partnerként kell kezelnem őt. A legnagyobb lecke számomra mégis az, hogy betegség nélküli, sőt egészséges állapotomért, állapotunkért legtöbbször hosszú távon tehetünk: ha kialakítjuk azt az életmódot, ami jelenleg és életkorunk előrehaladtával is egyensúlyt, harmóniát teremt. Bizony nem egyszerű ezt megtalálni a számos körülmény – család, munka, váratlan események – keretei között.

Mindez fokozottan igaz a lelki történésekre. Az évek során sok tapasztalatot halmozunk fel saját személyiségünkről és másokéről is, arról, hogy hogyan építsük, tartsuk meg, és javítsuk kapcsolatainkat, de kapcsolati „megbetegedéseinkről” is... Pozitív, hogy napjainkban nagy előrelépés történt a pszi-vel és szocio-val kezdődő tudományok terén, mégis úgy gondolom, ezen a területen fokozottan igaz, hogy nem elég a kávéautomata és a capuccino típusú gondolatmenet. Saját identitásunk leszögezése mentvárnak tűnhet, biztos kikötőnek, amely megvéd a viharokban. De ezt az identitást gyakran valamivel vagy valakivel *szemben*, a másképp gondolkodókkal szemben, a minket fenyegetőkkel

Fotó: CN

Identitásunkat valakivel kapcsolatban, és nem vele szemben építhetjük.

szemben, a félelem ellen állapítjuk meg. Ez természetes, semmiképp sem elvetendő dolog: identitásra, személyes, hitbeli, erkölcsi meggyőződésre, családi, etnikai, nemzeti, európai identitásra szükségünk van. És a konfliktustól sem kell félnünk, mert néha segíthet megérteni, kik vagyunk. Feltéve, hogy nem zárkozunk be csömlötő módon a mások iránti kritikába. Identitásunkat mindenekelőtt valamivel és valakivel való *kapcsolatban*, és nem velük *szemben* építhetjük. Ferenc pápa ezt úgy mondja: „az irgalmasságban”. Ha a többiekben nem ellenséget látok, hanem olyan embereket, akik lehetővé teszik számomra, hogy növekedjek, akkor a kapcsolatok valóban gazdagítani fognak. Nemrég roppant elcsodálkoztam egy konfliktushelyzetben tanúsított reakción. Ennél jobban már csak azon, hogy az eset kapcsán elemi erővel tört elő bennem egy jó hat évvel ezelőtti emlék, amikor egészen más körülmények között megalázóan viselkedtek velem. Hogy megbocsátottam-e? Igen, tudatosan, többszörösen, sőt, rég azt hittem, hogy az eset már jelen sincs az életemben. A testi betegségben is, de az emberekkel való kapcsolatainkban még inkább egyetlen esélyünk van: ha Istenből tudunk meríteni, Akinél az irgalmasság kulcsa van. Illetve Istenbe merülhetünk, Aki maga az irgalmasság. ■

Nyilonos

A legtöbb európai nyelvben az áprilist latin eredetű szóval hívják (franciául *avril*, spanyolul *abril*, németül, angolul *April*), azonban akadnak olyan nyelvek, amelyek máshogy emlegetik a negyedik hónapot. Finnül például a *huhtikuu* jelentése: az a hónap, amikor az égetéses-irtásos földműveléshez szükséges munkálatokat elkezdik. Komiul *косму төлүс* (*koszmu tölűs*), száraz föld hava. Lengyelül *kwiecień*, virágok hava, csehül *duben*, vagyis tölgy hava, a horvát *travanj* a fűvel kapcsolatos. A japánoknál a korábban használatos megjelölés az *udzuki* volt, amely vagy a nyúlra, vagy egy japán virágfélére utal, ma azonban egyszerűen *sigacu*, negyedik hónap a neve. Nem gondoltam volna, de április szavunk azt jelenti, *Vénusz hava*. *Aperire* latinul „megnyitni”, vagyis a kikelet, szirombontás ideje. A nyelvújítók a 18. században gyakorlatilag lefordították ezt, így magyarul *nyilonosnak* nevezték el, (pedig a népi kalendárium szerint ez a Szent György hava, a hó 24. napjára eső ünnep után). Az elnevezés nem maradt meg a nyelvhasználatban, viszont a latin jelentés arra ösztönözhet minket, hogy mi is „nyíljunk ki”, lépjunk ki önmagunkból, és legyünk jelen a világban! ■

Antal Gergely

Embernek maradni

„Azt üzenem a magyar közönségnek, hogy legyenek nyitottak” – mondta Nemes Jeles László filmrendező tavaly májusban Cannes-ban, a fesztivál díjkiosztó ünnepsége után. Akkor még nem lehetett tudni, meddig jut alkotása, a *Saul fia*, amely az auschwitzzi Sonderkommando egyik elképzelt magyar rabjáról, Saul Ausländer-ről szól. Saul a krematóriumban megtalálja egy kisfiú holttestét, és mivel saját gyermekét véli benne felfedezni, lehetetlen tette vállalkozik: megpróbál a táborban rabbit találni, akivel titokban eltemetheti a fiút, megmentvén ezáltal a krematórium lángjaitól. – A *Saul fia* a filmtörténelemben ritkán látható menetelésen van túl. Négy díj a cannes-i filmfesztiválon, Golden Globe, Camerimage, Golden Reel, Independent Spirit, február végén pedig az Oscar-díj is bekerült a vitrinbe. Mindezt egy elsőfilmes direktortól, aki új nézőpontjával nyugtázta le a világot. Hangok, sziluettek, zörejek, egy-egy villanás helyezi be a történet és a haláltáborok közepébe a nézőt, aki másfél óra után már ugyanazt érzi, amit az elítéltek érezhettek, olyannyira égetővé, jelenvalóvá válik Auschwitz valósága. Lélekpróbáló film a *Saul fia*, mely arra tesz kísérletet, hogy az emberi minőség fontosságát mutassa fel. Ahogy Nemes Jeles László fogalmazott az Oscar-díj átvételekor: „Az emberiség legsötétebb óráiban is talán van bennünk egy belső hang, amely segít, hogy emberek maradjunk, erről a reményről szól ez a film.” ■

Göbel Ágoston

Súlyos atomszennyezés

A csernobili atomkatasztrófa 30 évvel ezelőtt, 1986. április 26-án történt. Európa, de talán az egész világ lakosságának emlékezetében úgy él ez a nap, mint minden idők legsúlyosabb nukleáris balesete. Sajnos nem csak a hatalmas média-visszhang tette, hogy a modern technológia legelrettetőbb kudarcának könyveljük el Csernobilt: mind az áldozatok száma, mind az elhárításra fordított pénz és munka mennyisége tényként mutatja a baleset súlyosságát. Azonban nem csak az évforduló okán tarthatjuk a témát aktuálisnak. Az 1990-ben bevezetett Nemzetközi Nukleáris Eseményskála hét fokozat alapján osztályozza a nukleáris baleseteket súlyosságuk szerint. Sokáig a '86-os szovjet katasztrófa volt az egyetlen, amelyik e skálán 7-es, azaz „nagyon súlyos baleset” besorolást kapott, azonban a 2011-es fukusimai atomerőmű-baleset szennyezési értékei is – bár szigorúan véve nem érték utol a '86-os csernobili szintet – de mivel meghaladták a küszöbértékeket, így ez az eset is a legsúlyosabb kategóriába került. A tény, hogy Fukushima jelentős társadalmi tiltakozást váltott ki az atomenergia ellen, ennek eredményeképpen például Németország le is állította atomerőműveit. Ez megerősíthet minket meggyőződésünkben, hogy az atomenergia valóban kétélű fegyver. Használatát vagy elvetését minden esetben széleskörű párbeszéd kell, hogy megelőzze. ■

Kovács Bertalan

fokolare.org

Staub Bulcsi albumából

Két fénykép, közös történet

Egy Baliban történt súlyos pokolgépes terrortámadást követően 2002. októberében alakult meg Indonéziában a Világbéke Bizottság, amely elkészítette a föld népeinek testvériségét hirdető világbéke-gongot. Ebből minden évben más országnak adnak egy-egy példányt. Indiában, és különös örömünkre Magyarországon is van már ilyen emlékmű.

2006-ban a New Delhiben található Gandhi Smriti Centre kapta meg a gongot, Gandhi első erőszakmentes tüntetése (a *szatjagraha*) századik évfordulója alkalmából. 2016. januárjában itt fényképezték le a Fokoláre Mozgalom elnökét és társelnökét a közösség tagjai társaságában, indiai utazásuk alkalmával.

A másik fotó 2015. októberében készült Gödöllőn, az országos Teens4unity találkozón, egy városismereti vetélkedő alkalmával. A beces tárgyát 2008-ban kapta meg Magyarország, és ezen belül is Gödöllő.

A gongon látható jelképek együtt hivatottak a világékét képviselni. A koncentrikusan elhelyezkedő sávok közül a legkülsőn a világ összes független országának zászlaja látható. A következőn a világbéke-gong elnevezés olvasható angolul és eredeti indonéz nyelven, amit két fehér virág választ el egymástól. Az angol felirat a nemzetköziiséget, az indonéz a világbéke-gong indonéz származását jelképezi, míg a virágok a szépséget, a jólétet és a harmóniát. A belső körgyűrűn jelennek meg a világ fő vallásainak szimbólumai. Legbelül a földgolyó látható. ■

Prokopp Katalin

Álmokban nincs hiány

A felebarát szeretete az egyetlen, mely betöltötte és betölti Jarek szívét, aki fiatalon szenvedélyesen kereste élete ideálját.

A Fokoláre Mozgalom „tűzhelyei” a fokolárok, az Istennek szentelt férfiak és nők nemzetközi közösségei. Februárban külföldön élő magyar fokolarinik vallottak életükről, ezúttal a lengyel Jarek Błaszczyk-et kérdeztük, aki egy éve él Kolozsvárott egy szlovák és egy magyar fokolarinóval.

Mik az első benyomásaid?

Úgy tűnik, Románia alkalmas hely a számomra. Egyszerűen jól érzem itt magam. Nagyfokú érzékenységet tapasztalok az emberekben, segítenek a bajban lévőkön, akár ismeretleneken is. Láttam, hogyan kapott segítséget egy férfi, aki az utcán hevert, aztán

losif Oras

egy balesetet szenvedett gépkocsivezető, illetve egy személy, aki egy bizonyos irodát keresett. Egyszerű, de igen értékes tettek ezek. Ezenkívül a kultúra gazdagsága és a felekezeti sokszínűség is lenyűgöz. Annyi szép templom van! És végül gyönyörű a természet ebben az országban: hegyek, mezők, állatok! Nagyon tetszik.

Megengeded, hogy kíváncsiskodjunk kicsit? Miért léptél be a fokolárba?

Fiatalkoromban szívvel-lélekkel bevettem magam különböző területeken. Ezek voltak a nagy szerelmeim. Közülük az első a sport, az atlétika. Középtávokat futottam jó eredménnyel. Tizenöt éves koromban jártam először a Lengyel-Tátrában és... beleszerettem a hegyekbe. Minden évben elmentem, egy sziklamászó tanfolyamot is elvégeztem. Aztán beleszerettem egy lányba,

aki gimnáziumban osztálytársam volt, egy nagyon értékes személybe. Végül az egyetemi éveim alatt volt egy másik szerelmem: felfedeztem a matematika eleganciáját, szépségét. Ezek a szerelmek a keresést jelentették, életem ideáljának keresését. Mindennek, ami mellett elköteleződtem – legyen az a sport, a hegyek, a barátnőm, a matematika –, beleadtam apait-anyait. Nem szerettem a félig végzett dolgokat. Ezek a szerelmek ugyanakkor bizonyos értelemben csupán részlegesek voltak, hiszen életemnek csak egy szeletét töltötték ki, nem annak teljességét. Idővel felfedeztem egy olyan ideált, amely a korábbiakkal ellentétben a teljes életemet képes volt betölteni. Ez volt a kereszténység. Életem különböző szakaszaiban is hitben jártam, de húszéves koromban végül bekapcsolódtam a plébánia diákcsoportjába. Adventkor és a nagybőjtben lelki gyakorlaton vettem részt. Egyszer, amikor nem tudtam ott lenni, egy keresztény könyvet olvasva gyakorlatoztam. Ez fontos volt, hiszen én választottam.

A kereszténység vált életem ideáljává. A kérdés azonban megmaradt: hogyan váltsam valóra? A válasz az első máriapolim – egy többnapos közösségi találkozó – alkalmával érkezett. Megértettem: elegendő élni az evangéliumot, gyakorlatban szeretve felebarátaimat.

Elkezdtem az egység lelkiességét mindennapi életemben megélni. Sok kérdésre választ kaptam már: mi az életem ideálja és hogyan valósítsam meg. Hátra volt azonban még egy fontos kérdés: mi a hivatásom? Most érkezünk el az általam feltett kérdés megválaszolásához, csak fontosnak éreztem áttekinteni mindazt, ami idáig vezetett.

Két út tetszett: a házasság és a fokolár. Nem tudtam, mit akar tőlem Isten. 1992-ben elhatároztam, ősszel néhány hétre egyedül felmegyek a hegyekbe, hogy beszélgessek Veled, és fény derüljön a jövőmre. Előtte azonban a szlovák Magas-Tátrában egy ifúsági találkozón vettem részt. Ott nagyon világosan megértettem, Isten arra hív, hogy a fokolár közösségében kövessem Őt. Nem volt fikarcnyi kétely sem bennem. Szabadnak és

Jarek Błaszczak albumából

Jarek már elkezdett közeli ismeretséget kötni a romániai hegyekkel.

boldognak éreztem magam. Augusztus 26-a volt, Szűz Mária Lengyelország Királynőjének ünnepe. Ősszel nem vonultam magányba a hegyre. Nem volt szükség rá, hiszen már felfedeztem az utamat. A megkezdett kaland pedig mindmáig tart.

Máriapolira készülünk. Neked ez lesz az első Lengyelország határain kívül. Meséj nekünk néhány fontos mozzanatot a korábbi tapasztalataidból.

Szeretnék egy rövid kiigazítást tenni. Néhány napja értem haza a Moldovai Köztársaság fővárosában, Chişinău-ban megszervezett máriapoliról, így megéltem már egyet Lengyelországon kívül is. El kell mondanom, fantasztikus volt. Kezdtük felfedezni a moldáv nép értékeit: nagyon nyitottak, csodásan énekelnek annak a sok sebnek, szenvedésnek dacára, amelyben ott élnek. A fiatalok egyszerűen magukkal ragadtak. Ők voltak sok program főszereplői, kreatívak, odaadóak. Azt hiszem, ilyen fiatalság mellett nagyobb reménnyel tekinthetünk a jövőbe.

Visszatérve a lengyel máriapolikhoz, persze, jelentős pillanat volt a legelső, 1990-ben Lublinban. Az Egyház teljes közösségének jelenléte nyugtázott le. Gyerekek, fiatalok, családok, papok, mindannyian mély közösségben. Nagy öröm a különböző egyházi hivatások harmóniáját látni. A papokkal megélt testvéri kapcsolat volt számomra leginkább különleges és fontos, melyhez hasonlót mindaddig nem volt alkalmam ennyire közelről megtapasztalni.

Mi a következő álmod?

Természetesen az, hogy minél jobban megtanuljak románul! Ehhez azonban némi időre lesz szükségem... De van még más is. Szeretnék közeli ismeretséget kötni az itteni hegyekkel. Erre lesz alkalmam például augusztusban, közös kiránduláson a fiatalokkal. Remélem, télen, síeléskor is örülhetek majd a hegyeknek. Láttam, hogy szép folyók is akadnak errefelé, van egy további álmom is: kenuzni ezeken. Végül még valami, amihez sok edzés szükséges: teljesíteni a maratoni távot. Istennek hála, álmokban nincs hiány! ■

Forrás: Oraş nou
Fordította: Molnár Zsófia

commons.wikimedia.org

KÖZELMŰLT

Szemfényvesztő ideológiák

Körmeny Imre

Nemrég emlékeztünk meg a kommunizmus áldozatairól, s ez bennem is emlékeket idézett fel. Ötvenöt évvel ezelőtt, egy februári hajnalon az országban nyolcszáz helyen tartottak házkutatást – négyszázat Budapesten, s majd ugyanennyit vidéken. Több mint száz egyház-közeli embert tartóztattak le a Fekete Hollók fedőnevű akció keretében. Még azon a délelőttön találkozott az ország politikai vezetése a katolikus püspökökkel, akiket tájékoztattak az egyházban történt összeesküvésről. A püspöki kartól március 15-re követelte az ország vezetése, hogy határolódjon el az államellenes összeesküvés résztvevőitől. Tíz perben sok embert ítélték letöltendő börtönbüntetésre, az egyik „visszaeső” pap 12 évet kapott, de családapákat is többévi börtönbüntetésre ítélték koncepciók perekben.

Egy hétre rá, február 15-én napfogyatkozás volt, ekkor érkezett hazánkba Chiara Lubich rokonlátogatásra. Beszámolójából tudjuk, hogy a légkörben érezhető volt mindez, még ha pontos hírek, adatok akkor még nem is voltak ismertek. A „csend egyházában” valaki angyalszobrokat faragott, hogy az emberek legalább ilyen áttételes módon találkozhassanak a természetfelettel. A félelem szinte tapintható volt, 56 öröksége is veszni látszott.

Miért érdekes ez ma számunkra? A történelem az élet tanítómestere, tartották a régiek, de alighanem ennél többretegű üzenete van az akkor történeteknek. Mindent meg kell tennünk, hogy ideológiák, sokat ígérő, de hamis tanítások ne vihessenek tévútra bennünket. S nagyon vigyáznunk kell, hogy meggyőződésünk „teljes igazának tudatában” se ítéljük el másokat, ha nem osztják véleményünket. Figyelmeztetnek ezek az idők, hogy ne hagyjuk magunkat becsapni, félrevezetni, még akkor sem, ha ígéretük szerint minket akarnak megvédeni minden veszedelemtől.

A hitükért börtönbüntetést szenvedők, a vértanúk arra bátorítanak, hogy merjünk az ár ellen úszni, kereszténynek maradni egy haszonelvű világban, és egy nem kifizetődő meggyőződés mellett kitartani. ■

FOTOGRÁFIA

A teremtés gazdagsága

Kováts Gábor

Sokan ismerik a piros ruhás, gyönyörű zöld szemű, riadt arccal kamerába tekintő afgán kislány portréját. A kép készítője Steve McCurry, aki a diákat a ruhájába bevarrva csempészte ki a határon a tálib rendszer miatt. Az alkotó, aki a jelenleg élő egyik legnagyobb fényképész, számos kitüntetés és a szakma legrangosabb díjainak birtokosa, most Budapestre, a Múcsarnokba hozta több mint 60 fotográfiáját. A nyitás után azonnal jegyet váltottam a tárlatra, és végignézttem. Többször.

McCurry saját bevallása szerint mindig is az emberi lélek kisugárzását kereste. Portréi és szituatív fotográfiái is erről tanúskodnak. Fotói hol mérnöki precizitással komponáltak, hol festményszerűen hatnak ránk, azonban a közös szál bennük mindig az EMBER.

Kiemelkedő mestere annak, hogy az emberi lét minden mélységét és magasságát bemutassa. Teszi ezt úgy, hogy a szemléltőt bevonja, szinte a részévé teszi a fotóin látott történéseknek. Képeit szemlélve részei lehetünk az élet fel-emelő pillanatainak éppúgy, mint sajnálatos tragédiáinak. Minden fényképén ezeknek az eseményeknek a lenyomatát, hatását, és visszatükröződését láthatjuk az emberen. Az erősen szuggesztív stílus elgondolkodásra, reflexióra is készítheti a nézőt.

A kiállítást végignézve engem leginkább a teremtett világ sokszínűsége ragadott magával.

Ezeken a fotókon találkozhatunk Isten teremtő gazdagságával, amivel megformálta az embert és megalkotta a világ sokszínűségét. Ráébredhetünk arra, hogy szem és bőrszíntől, társadalmi rangtól, nemtől függetlenül ugyanannak a menyeyei Atyának a gyermekei vagyunk. Egy vagyunk Benne.

Ugyanakkor pár kép erejéig szembesülhetünk azzal is, milyen következményekkel jár, amikor az ember elfordul Alkotójától. A fényképészlet nagyszerű lehetőség, és egyben univerzális nyelv. Az amerikai művész fotói nemcsak hogy beszélnek ezt az egyetemes nyelvet, hanem egyben meghív-nak arra is, hogy még mélyebben megértsük Isten gazdagságát, amit nekünk adott a másik emberben és a teremtett világban. ■

Lecke ítélkezés ellen

Göbel Gergely

Ebben az évben a leghíresebb díjat, a legjobb filmért járó Oscart egy olyan amerikai produkció kapta meg, amely igaz történeten alapul: egy amerikai napilap oknyomozó-tényfeltáró munkáját mutatja be, melynek során fényt derítenek a bostoni érsekségen belüli gyermekmoleesztálásokra.

Mielőtt még láttam volna, az kavargott a fejemben: a világban épp elég a szörnyűség, miért kell éppen a katolikus egyházba még belerúgni, s lelki szemeim előtt már meg is jelent a lejárató kampányok sora, ahol majd újra felállítják a katolikus = pedofil relációt, tévesen (elő)ítélkezve sokakról. Hogy mégis megnéztem, abban jelentős szerepet játszott, hogy ez a negatív kampány csak nem akart beindulni. Vajon miért? Elaludtak a marketingserek? Vagy mégsem „veszélyes” filmmel van dolgom? Nem tudom, ebben hol az igazság, de miközben néztem a kockákat, egyre-másra érkeztek a zaklató impulzusok és miértek. Miért nem ítélheti el világi hatóság a bűncselekményt elkövető egyházi személyeket? Miért lehetett a szörnyű tettek alól egy pusztá belső vizsgálat által felmentést nyerni?

A film felveti a választás lehetőségét: ha kételkedsz abban, jó dolog-e az egyházhoz csatlakozni, akkor nyugodtan mondhatod, nem, ilyen bűnös társaságba nem kívánok beletartozni.

És akkor mihez kezdjek én, aki már rég megvettem itt a lábam? Keressem nagytővel a bűnöst, és éljek a gyanúperrel? Saját megnyugvásomat az hozta meg, hogy belegondoltam: lehet, hogy egyszerűbb lépés lenne az események tudatában otthagyni az egyházat, ezzel szemben azt választani: belülről építem – még nagyobb kihívás! Én pedig erre érzek késztetést, hogy általam az is kedvet kaphasson az egyházhoz tartozásra, aki látta a filmet és inkább elutasító.

Nem gondolom, hogy mindenkinek rohannia kellenie a moziba Spotlightot nézni, de szerintem a film nem egyházellenes. Ahogy az egyik kulcsmondata is mondja: „A tudás... az egy dolog. A hit pedig egy másik.” ■

Planababy

Flickr / Steve McCurry

A remény, a hit továbbadása még a legsötétebb időkben is lehetséges.

A világ egyik leghíresebb portréfotója, az Afgán lány (1984).

A sajtó kiemelt feladata a tényfeltárás.

patriciaharrill.ru / Igor Pallin

ISTEN NEM MOND LE RÓLAM

www.pinterest.com

A szentév 2015. december 8-án vette kezdetét, és idén november 20-ig tart. Számos kisebb-nagyobb esemény fémjelzi a betegek jubileumától kezdve a gyerekek, a családok rendezvényén keresztül a papokéig. Ezek a programok valami sokkal nagyobbnak szeretnének hangot adni: jelévé, mintegy foglalatává válni *Isten irgalmának*, a titoknak, amely legmagasabb összegzése a keresztény hitnek és emberi létünknek. Szavakkal kimondhatatlan, olyan, mint egy tekintet, mely mindennél jobban kifejezi a szeretetet. Szemkontaktus, mely érzelmeket, kapcsolatot, odafigyelést fejez ki, nemcsak szerelmesek között. Pietro Lorenzetti *Madonna di Monticchiello*-ján az anyja ölében

Az irgalmasság szentéve alkalmából egy katolikus pap és egy iszlámszakértő gondolatai irgalomról, könyörületről.

ülő Kisdéd egyik kezével a vállát fogja, szeretettel és olyan erősen néz édesanyja szemébe, mintha egy mágnes vonzásának engedelmességre. Donald Winnicott fejlődéslelektani rendszerének alapját ezekkel a szavakkal foglalja össze: „A gyermek az anyai arc tükörében látja meg magát.” A brit pszichiáternek köszönhetően ma már tudjuk, hogy – pszichikai értelemben véve – a gyermek úgy tekinthet édesanyja arcára, ahogy az ember a tükörbe néz, anyja szemében pedig saját képmását láthatja. Ez a visszajelzés alapozza meg a csecsemő önazonosságát, erre épül, ebből fejlődik ki a személyisége. A tekintetnek tehát teremtő ereje van. „Jézus ránézett és megkedvelte” – mondja Márk evangéliuma a gazdag ifjúról.

Az irgalom Ferenc pápa egyik kulcsszava, amelyet pápaságának első kilenc hónapja során, több mint kétszáz alkalommal használt. Nemesyszer mondta magáról: „Bűnös vagyok”, mottója pedig: *Miserando atque eligendo* 'Megkönyörült és kiválasztotta' (Mt 9,9). Miért hirdette meg Ferenc pápa az irgalmasság évét? Miért olyan

aktuális ez ma? Erről faggattam először **Pálfai Zoltán** katolikus papot, makói plébánost.

Pálfai Zoltán albumából

P. Z.: Megválasztása óta csodálom Ferenc pápában a személyességet, az őszinteséget, gyöngeségei felvállalásának nyíltságát.

Az irgalmasság

témájához kötődően sokszor elmesélte már fiatalkori gyónásélményét, mely megváltoztatta életét, meghatározta hivatását, sőt püspöki és pápai jelmondatának kiválasztását is. Számára Isten irgalmassága nem perifériális jelenség sem a teológiában, sem a lelkipásztorkodásban, hanem ezen áll vagy bukik egyházunk hitelessége. Aktualitása egyértelmű: társadalminknak, s benne az egyes embernek gyógyulásra van szüksége, mert sebek borítják. Gyógyulás pedig honnan jöhetne máshonnan, mint személyes figyelemből, meghallgatásból, együttérzésből és megbocsátásból. Egyszóval irgalmasságból.

© Depositphotos.com / Jean-Marie Guyon

Hogyan élhetjük meg az irgalmasságot hétköznapijainkban? Te hogyan éled meg? Elmondanál egy-két példát személyes és lelkipásztori életedből?

P. Z.: Ferenc pápa sem ad rá konkrét receptet, hanem felvázol egy széles spektrumot, melyen belül rengeteg lehetőségünk van a megvalósításra. Én elsősorban a figyelmességre törekszem: próbálok régen látott ismerősökkel, családtagokkal kapcsolatba lépni, még ha csak pár sor, egy-egy üzenet vagy telefonhívás erejéig is. Lelkipásztorként igyekszem minél személyesebbé tenni a gyónatásaimat, s heti rendszerességgel kórházi beteglátogatásaim alkalmával minőségi időt tölteni a betegágyak mellett. Nem egy és nem kettő olyan tapasztalatom volt már, hogy ha nem lépek oda a betegágyhoz, akkor elmulasztom az irgalmasság pillanatát. Nem az enyémet, Istenét.

Pár hete történt: épp csak bekukkantottam az egyik kórterembe, van-e ott valaki, akihez oda tudnék menni. A betegek aludtak – legalábbis első látásra. Már majdnem továbbmentem, amikor megláttam az egyik ágyon egy asszonyt, aki mégsem aludt, sőt tekintetünk találkozott. Odaültem mellé, bemutatkoztam, s beszélgetni kezdtünk. Kiderült, hogy súlyos beteg, az orvosok már lemondtak róla. Kellőképpen el is volt keseredve, viszont a beszélgetés során elhangzott a kulcsmondat: „...de Isten nem

mondott le rólam!” Vagyis elfogadta, hogy Isten úgy van jelen szenvedésekkel teli életében, hogy együtt szenved vele és benne. Miután hazaengedték, meglátogattam családja körében, s megbizonyosodtam arról a mérhetetlen erejű hitről, mellyel férje, gyermekei és ismerősei támogatják, s melynek köszönhetően minden orvosi szakvéleményt meghazudtolva még mindig él és élteti családját.

Tíz éven át a Szeged-Csanádi Egyházmegye ifjúsági referense voltál, és továbbra is szívesen vagy a fiatalokkal. Nem inkább az idős korra jellemző az irgalom képessége?

A fiatalok körében divatosabb önérvényesítésről, önmegvalósításról beszélni. Az irgalmassággal eltoposzuk saját magunk érdekét, a saját igazságunkat?

P. Z.: Első pillantásra úgy tűnt, az emberek nem értik, mit jelent az irgalmasság. Még tavaly decemberben beszélgettünk az egyházközségi képviselőtestület tagjaival a témáról, s legtöbbjük véleménye szerint túl elvont ez a fogalom. Nem tudtak velem mit kezdeni. A fiatalok nagyon is átérzik, miről van szó. Egyrészt azért, mert rengeteg sebet hordoznak az irgalmasság hiányából fakadóan, elsősorban saját családjukból, másrészt pedig azért, mert küzdenek a megbocsátás kérdésével: „kell-e éreznem valamit?”, „elmúlnak-e a megbántottság sebei?”, „megbocsátok, de nem felejtek”, önvád, szégyen. Afelé próbálok terelgetni őket, hogy az irgalom nem gyöngeség, hanem belső erő, szándék és hozzáállás, mely előbb-utóbb megtermi gyümölcsét.

© Depositphotos.com / Angel Nieto

A pápa a jubileumi év meghirdetésekor azt is hangsúlyozta, hogy „az irgalmasság összeköt minket a judaizmussal és az iszlámmal”.

2014-ben ő maga is járt a törökországi Kék mecsetben, 2015. novemberében pedig a Közép-afrikai Köztársaság fővárosában, Banguiban tett látogatást a nagymecsetben. Az iszlámban különösen fontos szerepet kap az irgalom, egy kivételével a Korán minden fejezete, szúrása ezzel kezdődik. A Fehérvári úti Budapest Mecsetben **Abdul-Fattah Munif** iszlámszakértővel beszélgetek erről.

Megyer Karri

A-F. M.: Bismilláhi ar-Rahmān ar-Rahīm.

‘A könyörületes, irgalmas Allah nevében.’ Ahányszor a muszlimok elkezdnek dolgozni, enni vagy

imádkozni, ezt mondják. A profán, világi és a vallási tetteket is az Ő nevében kezdjük. Ezzel megpróbáljuk mindenhol emlékeztetni magunkat arra, hogy a könyörületes Istennek adjunk hálát. Ez az egyik legkiemelkedőbb Isten 99 neve közül. Nem lehet utánozni Istent, de mégis követnünk kell ezt és a többi isteni tulajdonságot. Mohamed próféta mondja egy hagyományban: „könyörültek meg azon, aki a földön van, és megkönyörül rajtatok az, aki az égben van.” Ha azt szeretnénk, hogy Isten megkönyörüljön rajtunk, akkor legyünk mi is könyörületesek az emberek iránt. Az iszlámban Isten az Ő könyörületét száz részre osztotta, és egy részt lehelyezett a földre. Ezáltal válik könyörületessé az édesanya a gyermeke iránt, az állatok a kicsinyeik iránt, és egyáltalán az emberek egymás iránt. Az iszlám megszólaltatja ezt

a bennünk rejlő természetes szeretetet és irgalmat, és arra bátorít, hogy ezt erősítsük magunkban, és ezt bontakoztassuk ki.

Az európai sajtó gyakran úgy beszél az iszlámról, mint egy erőszakos vallásról, az iszlamistákra és terroristákra hivatkozva is. Ez nem összeegyeztethető az irgalommal. Mi az eredeti tanítás?

A-F. M.: Az emberiség első embergyilkosságát említve - amikor Káin megöli Ábelt - azt mondja a Korán: „Emiatt írtuk elő Izrael fiainak: „Az, hogy valaki megöl egy lelket (embert) – nem emberölésért vagy a Földön való pusztításért (büntetésként) – olyan, mintha minden embert megölne, és az, hogy valaki életben tartja, olyan mintha minden embert életben tartana” (Korán 5:32). Ez az alapja mindennek: élni és élni hagyni. Az emberi élet szent, és Isten törvényeket hozott, ami alapján meg lehet védeni az emberi életet. Maga az iszlám szó gyökere – szelām – is azt jelenti, hogy békesség, megbékélés. A szó másik jelentése: Istennek való alávetettség, behódolás. Nincs olyan vallás, ami azt tanítaná, hogy az ember ne legyen toleráns és békés,

az emberi gyarlóság vezet oda sajnos, hogy felhatalmazva érezzük magunkat arra, hogy embereket kioktassunk, vagy akár ártsunk nekik.

Miért parancsolja Isten a muszlim hívőnek, hogy irgalmas legyen? Miért jó, hasznos ez az embernek?

A-F. M.: Nem minden dolog valósul meg az evilági életben. Van olyan „befektetésünk” könyörületként vagy szeretetként, aminek a túlvilágon lesz majd hozadéka. A külső szemlélő számára nem kifizetődő, hogy segítünk egy vak embernek átmenni az úton, vagy megetetek egy éhező embert. A Próféta azt mondja: sohasem csökken a vagyon az adomány által. A vagyonomat az adományozás csak növeli, áldást hoz rá. Tehát túlvilági jutalmazása van.

Ezenkívül a könyörületnek van egy társadalmi funkciója is. Ha az esetek – szegények, nélkülözők, betegek, fogyatékkal élők – nem kapnak támogatást az erősebbektől, akkor nincs támaszuk. Ha a többségi társadalom nem könyörül rajtuk, akkor a társadalom szétbomlik, szétesik, nyomor lép fel. Azt gondoljuk, hogy ahol a világon nyomor van, ott leginkább a könyörületnek a hiánya okozza ezt. ■

© Depositphotos.com / Jasmin Merdan

Teremtsünk rendet

"...gyönyörű képességünk a rend..."

A magyar költészet napja április 11. – József Attila születési dátuma. Líráját meghatározza az az elemi erejű sóvárgás, aminek annyira híjával volt kora, a XX. század első fele. Korai verseiben békés, tiszta hangon szólal meg a szeretetvágy:

Hiszen kölyökkorában az időnek
Egymást karoló barlanghegyek voltunk,
Hol békesség és szeretet lakott.

Széjjeltördelt a bölcsesség s a bomba,
Szétbomlasztott a gejzirlábú vér
S nyomorúságos könnyekbe merülve
Száz megváltó agy forr már, mint a mész,
Hogy értelmes várossá magasodjunk,
Mert most minden s egyetlen értelmünk
Az úton heverő kövek fájdalomja,
Mely porban és piszokban taposódva
Templomtorony kupolájába vágynak!

(Kövek, 1924)

Később a munkásember nyomorát, saját gyermekkora
élményeit szinte filmszerűen láttatja. Szemlélete harcossá
válk: a szén, vas, olaj durva közegéből emeli ki olvasóját,
saját felelősségének megvallására:

A költő – ajkán csörömpöl a szó,
de ő, (az adott világ
varázsainak mérnöke),
tudatos jövőbe lát
s megszerkeszti magában, mint ti
majd kint a harmóniát.

(A város peremén, 1933)

A bizonytalan sorsú, elutasított fiatal harcos világképe
fokozatosan nyílik meg az új felismerések előtt:

hu.wikipedia.org

Az én vezérem bensőmből vezérel!
Emberek, nem vadak –
elmék vagyunk! Szívünk, míg vágyat érlel,
nem kartoték-adat.

(Levegőt, 1935)

A kiindulás megint a fogható valóság: a folyam fölötti
csöndes szemlélődés síkjáról jut el ez a gondolati vers
most már a közös felelősség ébresztgetéséig:

Én dolgozni akarok. Elegendő,
harc, hogy a múltat be kell vallani.
A Dunának, mely múlt, jelen s jövőndő
egymást ölelik lágy hullámai.
A harcot, melyet őseink vívtak,
békévé oldja az emlékezés
s rendezni végre közös dolgainkat,
ez a mi munkánk; és nem is kevés.

(A Dunánál, 1936)

József Attilánál a szemléletes, szinte megfogható világ
jelképpé válik: mindig az emberről szól, hogy ébressze
benne a testvért. Korábban a béke vágyáról szóltam,
mint a magyar lírára jellemző értékről. A rend megte-
remtésének igényével mintha kapnánk hozzá eszközt is
költészetében. ■

hu.wikipedia.org

Top Budapest - Flickr.com

Mindent a maga helyén

Minden állampolgár értesült, értesülhetett 2012 vége, 2013 tavasza óta a pesti Városligetbe tervezett Múzeumi negyed terveiről, elképzeléseiről, s az utóbbi időben egyre többet hallhatunk a budai Vár megújításáról, az ott működő intézmények kiköltöztetéséről, a kormányzati szervek Várba költözéséről. Csupa olyan terv és kérdés, ami nemcsak a helybéli lakosokat érinti, hanem az ország egészére hatással van, és az idelátogató több millió turistára is. Miért lehet az, hogy több szakember részéről a kezdetektől kétségek merültek fel mindegyik tervszemben? Hogyan lehetséges az, hogy muzeológusok, művészettörténészek, építészek, urbanisták határozottan ellenzik a Múzeumi negyed építését, holott évtizedek óta nem

épült országos gyűjtőkörű múzeum – az egyetlen szentendrei Szabadtéri Néprajzi Múzeum, a Skanzen kivételével –, s amikor tudván-tudott, hogy a Néprajzi Múzeum az egykori Kúria épületében nem jó helyen van?

A dolog egyik titka a manapság alkalmazott eljárás: a tervek, elképzelések a nyilvánosság kizárásával, titokban készülnek, s csaknem teljesen kész formájukban, váratlanul értesül róluk a közvélemény.

A másik, hogy az elképzelések nem illeszkednek a város, jelesen a főváros – a kormánnyal is egyeztetett – elfogadott, jóváhagyott hosszú távú fejlesztési és rendezési terveibe. Úgy tűnik, hogy a tervek kidolgozása során csupán a beruházások előnyével, várható jótékony hatásaival számolnak a döntéshozók, s nem veszik figyelembe annak nehézségeit,

hátrányos következményeit. Ilyen módon pedig – a döntésemélet több évtizedes egyértelmű eredményének megfelelően – nem született jó döntés.

Kevesen tudják, hogy a Városliget a világ első olyan közparkja, amit a közösség, a város a saját tulajdonán, a saját elhatározásából fejlesztett mindeki számára kertté, városi parkká.

A kert kialakítására 1813-ban kiírt pályázat nyertese, Heinrich Christian Nebbien tervét fokozatosan valósították meg, s egyes elemei máig, a sokszoros átalakítás ellenére is felismerhetőek. A szimbolikus jelentőségű városi parkokat Münchentől New Yorkig nagy becsben tartják, s területükön nem építenek épületeket. Ezt ajánlja minden nemzetközi szakmai charta, egyezmény is. A Liget – így, jórészt beépítetlenül – zöldfelületeivel, szabad tereivel, természetközelségével szolgálja legjobban a környéken lakókat, pl. a legsűrűbben lakott, zöldfelület nélküli Erzsébetvárost.

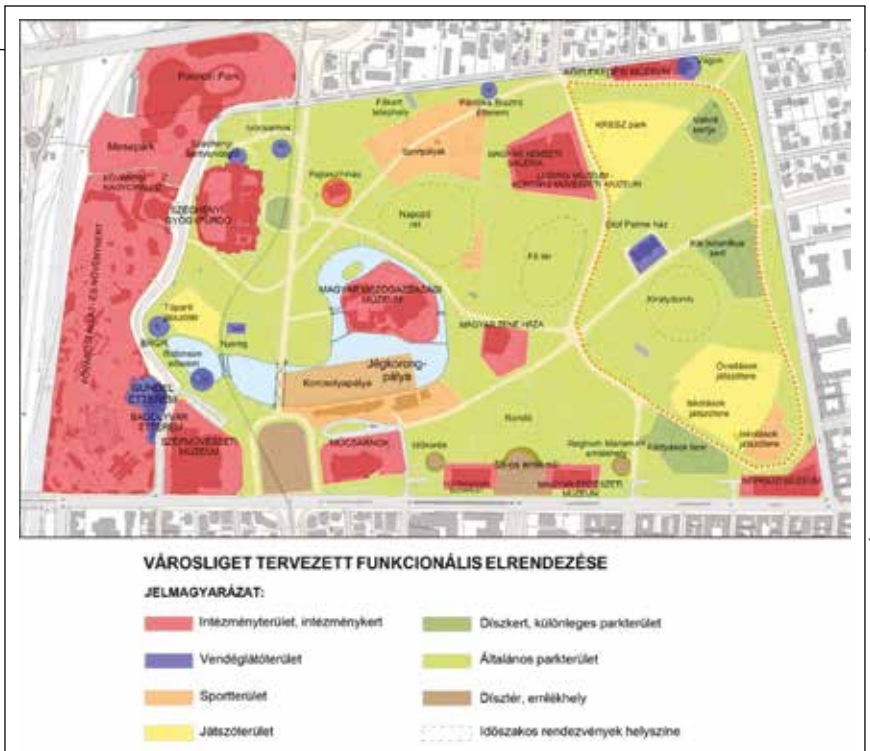
A városok és térségek „fenntartható” fejlesztésével – azaz az élettartamra való tervezéssel – kapcsolatos összes nemzetközi tudományos eredmény a policentrikusságot, a kiegyensúlyozott

A szakma és a közvélemény is értetlenül áll a Városliget beépítési terveirel.

fejlesztést tartja jónak, követendőnek. Ezzel totálisan ellentétes a Liget kevesebb, mint egy négyzetkilométernyi területére zsúfolni 5-7 jelentős múzeumot. A Magyar Építészeti Múzeum sorsán jól érzékelhető a fejlesztési elképzelések visszássága: kilencfős gárdáját az elmúlt években egy főre csökkentették, s a gyűjtemény két nem alkalmas helyen (beázás, vizesedés) van jelenleg. Ezek helyett a terv egy nagyméretű múzeumépületet vizionál. Eszünkbe jut az ősi igazság: „a tökéletes ellensége a jónak”.

Egy száraz, jó méretű raktár, némi kutatóhellyel, az őrzött dokumentumok feldolgozását és közkinccsá tételét biztosító költségvetés és tíz-tizenöt szakértő munkatárs megoldhatná a múzeum áldatlan helyzetét, s mindez töredékébe kerülne a látványos új épületnek. Állandó kiállításnak pedig ott van az egész város.

A nemzetközi charták – kiváltképp Európában – kiemelt szerepet szánunk a kulturális sokszínűség megőrzésének, a történeti épületek és városrészek megújításának. Budapest igen gazdag régi, értékes, de kihasználatlan épületekben. Ezek között

infoszab.budapest.hu - Városligeti Építési Szabályzat

szerepel pl. az Üllői úti laktanya, amelyben a Néprajzi Múzeum egészen kiváló módon elhelyezhető lenne, s ezzel az Iparművészeti Múzeum környezete is fejlődhet, ún. múzeumi klaszter jöhet létre. A Vár (palota és polgárváros) funkcióváltása hasonló kérdéseket vet fel: miért kell az ország legnagyobb könyvtárát horribilis költségekért kiköltöztetni, mert esetleg raktára megtelt? Miért nem lehet pusztán más helyen raktárt fejleszteni, hisz a könyvek jelentős részben ma is előre megrendelendők, nem azonnal

a polcokról leemelendők. A Nemzeti Galériával kapcsolatban felmerül a kérdés, hogy egy eklektikus királyi palota miként alkalmas múzeumnak. Talán a világ leglátogatottabb múzeuma, a párizsi Louvre nem egykori palotában található (ráadásul jóval régebbi korokban épült épületben)?

A végrehajtó hatalom, a kormányzati funkciók visszatelepítése a várba milyen üzenetet hordoz? Korunkkal és társadalmi berendezkedésünkkel összeegyeztethető egy ilyen elköltöztetés, a „magaslatra”, mintegy a társadalom „fölé” költözés?

A Palota és a Vár kulturális központja fejlesztése valójában az 56-os forradalom és szabadságharc eredménye, hiszen a hatalmat a népfölkelés tántorította el a királyi palotába költözéstől, s azokban az években született a döntés a kulturális negyed létrehozásáról. A Vár sebeit valóban időszerű eltüntetni hetven évvel a világháború után, de ehhez nem szükséges az egészet átrendezni, „a múltat (jelen esetben a szocializmus negyvenegynéhány évét) végképp eltörölni”. ■

KÖRMENTY IMRE, a Magyar Urbanisztikai Társaság elnöke, 15 szerzőtársával, hét szakma képviselőjében könyvet írt „Városliget Város Vár” címmel, mely jobbára a témában szervezett konferenciákon elhangzott előadásokat tartalmazza. Kiemelten kerül megvitatásra a Városliget, mert a veszély ott jelentkezett először. A könyv kordokumentum, az elmaradt párbeszéd kevésbé közismert részét tartalmazza. Megjelenését

magánszemélyek, cégek és egy önkormányzat (Zugló) támogatása, valamint a konferencián résztvevők előfizetései tették lehetővé.

A megsebzett szépség

Nepálban
jártunk egy
évvel a súlyos
földrengés
után.

utaztunk Nepálba, hogy átadjuk az összegyűjtött ruha-, cipő- és pénzadományokat, másrészt hogy vezetésével bejárjuk az ország egyik legtöbb történelmi és művészeti kincset őrző tartományának, Mustangnak girbe-gurba ösvényeit. Mustang megfelel a Himalája ősi Lo királyságának, amely önálló állam volt hat évszázadon keresztül, egészen 1951-ig. Ekkor az utolsó király, Jingme Parbal Bista véglegesen a nepáli államigazgatásba olvasztotta, azért is, hogy ezzel megvédje a terjeszkedő Kínától. Öt évvel ezelőtt néhány társammal már jártunk Mustangban, és abban a megtiszteltetésben volt részünk, hogy az idős volt király fogadott minket palotájában a 3900 méter magasan fekvő székvárosban, Lo Manthangban. Rövid, de megható volt a találkozás ezzel az emberrel, akinek arcán e terület fagyos keserősége vájta a barázdákat. A palota a földrengés következtében azóta lakhatatlanná vált. Ezen a Tibeti-fennsíkkal határos vidéken nagyon régóta Közép-Ázsia

Mustang egész területén számos templom és monostor található.

A többé-kevésbé fontos vagy épp banális nemzetközi hírek örvenylő forgatagában egy olyan esemény, mint a 2015. április 25-i és május 12-i földrengés – mely körülbelül tízezer áldozattal és felbecsülhetetlen összegű anyagi kárral járt –, néhány nap leforgása alatt eltűnik a híradókból, újságokból és az internetes portálokról is. Hónapok óta nem olvastunk és nem hallhattunk a földrengést követő helyzetről. Ehelyett más, új problémákkal és konfliktusokkal borzolják a kedélyünket. Viszont útítársaim Piera, Michele és én szeretjük ezt az országot, és nem felejtettük el. Főként nem hagyott hidegen Jangbu Lama, a fiatal sherpa és családjának sorsa. 2011 óta évről évre kalauzol minket országának kincsei között. Faluja 2000 méter magasan fekszik, a földrengés által leginkább sújtott területen, az Everest és a Lhotse lábainál, Solu-Khumbu régióban.

Jangbu Lama

A faluban emberek szerencsére nem estek áldozatul a katasztrófának, a házak viszont szinte a földdel lettek

Nepáli lakosok a tavaly áprilisi földrengés romjai között.

egyenlővé, és ezeket gyorsan, még a monszunok évszaka előtt helyre kellett állítani. A sherpa korábbi vendégeivel együtt pénzgyűjtést rendeztünk, hogy a legalapvetőbb szükségletekhez hozzájáruljunk. Ebből legalább egyszerű palatetővel be tudta fedni szülei, testvérei és rokonai házákat. Novemberre sikerült megszerveznünk, hogy Katmanduban összejöjünk velem. Egyrészt azért

Fotó: CN (7)

sztyeppéiről az indiai alföldekre és vissza igyekvő karavánok, zarándokok és kalandorok haladnak át.

Mustang

Földrajzi szempontból Mustang a Tibeti-fennsík lábánál fakadó források táplálta Gandaki folyó völgye, mely a magasabbnál magasabb hegyek között egész a Gangeszig hömpölyög végig, és vájja évezredek óta a sziklákat Annapurna és Dhaulagiri között. Így alakult ki a földgolyó leghosszabb kanyonja, a geológusok és kutatók paradicsoma, akik távoli földekről érkeznek, hogy tanulmányozzák a földkéreg lemeztektonikai mozgását. Több millió év alatt ennek köszönhetően alakult ki a Himalája hegyláncja és ez okozta a legutóbbi földrengést is. Ezen a területen, melyet szurdokok, kanyonok,

patakok, fennsíkok, gleccserek, sztyeppék és hat-nyolcezer méter magasságú hegycsúcsok tarkítanak, már a prehisztorikus korban is laktak ősemberek. Erről tanúskodnak a barlangok, melyek vadászattal és kezdetleges állattenyésztéssel foglalkozó csoportok lakhelyéül szolgáltak. Az VII-VIII. században az Indiából érkező varázslók, prédikátorok, misztikusok hatására az előtte uralkodó vallási hiedelmek helyét a buddhista vallás vette át. A helyi buddhizmus XI-XII. században kezdődő aranykorából származó remekművek megtalálhatók a legtávolibb falvakban is fellelhető magányos *gompákban* és szigorú kolostorokban. Ezekre a helyekre eljutni csöppet sem egyszerű. Hosszú órákon át kell cipekedni 4000 méteres magasságban hegyeken-völgyeken keresztül, alkalmazkodni kell a váratlanul változó meteorológiai és logisztikai körülményekhez.

A földrengés pusztítása

Amikor igen sok kaland után visszaértünk Jangbu barátunkkal Katmanduba, és bementünk a nepáli fővárosba, elszomorító látvány fogadott: a földrengésben megrongálódott templomok, pagodák, épületek és a Durbar Square, a városközpont XII-XV. századi csodálatos műemlékei összedőlve, csonkán, szinte magukra hagyatva, roskadozó támasztékokkal az el nem takarított romok között. A város körül pedig a menekülttáborok: otthon nélkül maradtak ezrei élnek itt hónap-fagnak kitéve, vékony műanyag ponyvák alatt, várnak. Vajon mire? És itt újra eszembe jutnak a tömegtájékoztató eszközök, melyek azóta is lövöldözik a hangzatos, egy szempillantás alatt robbanó és azonnal elhamvadó thireket a világba. Mi ennek ellenére szeretjük Nepált, és nem fogjuk elfelejteni nemes földjét, ezeréves kultúráját, szelíd, nagylelkű és vendégszerető népét. Útitársunk, Jangbu barátunk, áhítattal lép be a *gompák* tömjénillatú homályába, hogy szentjei lábához leborulva, maga és minden teremtmény számára a béke, a fény, az együttérzés és az egység ajándékáért esedezzen Buddhához, és segítségét kérje, hogy ne legyen úrrá rajta az elkeseredés. ■

Forrás: CN

Fordította: Prokopp Katalin

Behatolni egymás szívébe

Istenhez a felebaráton át vezet az út, mely olykor sötét, hasonlít az alagúthoz, mégis ezen keresztül jutunk el a fényre.

Isten elsősorban azt akarja tőlünk, hogy váljunk eggyé azzal a testvérrel, aki mellettünk van; azzal, aki velünk együtt járja az élet útját, akit nap-nap után megismerünk, akár a tömegkommunikációs eszközökön keresztül is, hogy imádkozhassunk értük. Elsősorban azokkal, akik szentvednek és Isten nélkül élnek, és azokkal, akikről elválaszt minket valami. Ha nem így teszünk, nagyon sok művet hozhatunk létre, sok mindent tehetünk, de ha nincs közöttünk egység, semmit sem ér! Kérem Istent, hogy bocsássa meg ezeket, mert mind pengő cimbalom, nem ér semmit. Isten előtt nem ér semmit. (...)

Amikor Isten tanítani kezdte nekünk ezt az életmódot, amit kigondolt számunkra, hosszasan gyakoroltuk a másokkal való eggyé válást. Ez azt igényli, hogy teljesen kiüresedjünk: kitöröljük fejünkől a gondolatainkat, szívünkől az érzéseket, akaratunkból mindent, és veszítsük el még az inspirációinkat is, veszítsük el Istent a testvérben lévő Istenért, hogy azonosulni tudjunk másokkal.

Amikor az első időszakban valakivel beszéltem, aki szeretett volna bizalmasan közölni valamit, és követni a mozgalmat, nagyon sokat gyakoroltam ezt, mivel azonnal meg lett volna a válaszom. Úgy gyakorlatoztam, hogy félretettem a

Pixabay

gondolataimat..., amíg a szívét nem tudta teljes egészében az enyémbé áthelyezni. Meg voltam győződve, hogy ha így teszek, a Szentlélek a végén pont azt sugallja majd, amit mondanom kell. Miért? Mert ha kiüresítem magam és szeretek, Ő kinyilatkoztatja magát. Ezerszer beigazolódtam, hogy ha félbeszakítottam volna a beszélgetést, akkor valami olyat mondtam volna, ami nem helyénvaló, ami nem megvilágosodott, ami egyszerűen csak emberi. Ha viszont szeretetből hagyom, hogy akivel beszélgetek, belém helyezze gondjait, fájdalmait, lehetővé téve számára, hogy átrakja rám terheit, akkor megtalálom a megfelelő választ, mely mindent megold, vagy eszembe jut, hogy hogyan segíthetek neki. Ha két ember között létrejön ez a fajta szeretet, hogy behatolnak egymás szívébe, akkor megvalósul a Szentháromság élete az emberek között: én tebenned, te énbennem.

Íme, az egység, mely közénk hozza Jézust.

Ezt olvassuk a 46-os feljegyzésben: „... Egynek kell lennünk a testvérekkel, de nem képzeletben, hanem valóságosan. Nem a jövőre gondolván, hanem a jelenben. Egynek lenni, érezni magunkban azt, amit a testvér érez. Megoldani problémáit úgy, mint a sajátjainkat, mert a szeretet által a mieink lettek. Egyszerűen »ő« lenni. És mindezt a testvérben élő Jézus iránti szeretetből.” (...) Számunkra tehát az Istenhez vezető út a felebaráton át vezet. Ez az átmenet olykor sötét, homályos, mint az alagút, mégis ezen keresztül jutunk el a fényre.

Ez az a titokzatos út, amelyen Isten elindít bennünket, hogy elérjük Őt. Azt akarja, hogy minden nap, minden órában tökéletesedjünk ebben az olykor fáradságos és kimerítő, de mindig csodálatos, élő és termékeny művészetben: a másokkal való „eggyé válásban”, a szeretet művészetében.

Ez az a kereszt, amelyre minden nap rá kell szögeznünk magunkat, ez a legelső keresztünk. De ez számunkra az élet, és annak számára is, akit szeretünk. Ha pedig ez a szeretet kölcsönös, akkor közöttünk lesz az élet: Jézus. ■

Forrás: Chiara Lubich: Az egység. Új Város – Budapest, 2015. 26–28. Fordította: Fekete Mária

Van egy láthatatlan erő, mely megállítja a halált hozó versengést.

A láthatatlan erő

Figyelem a körülöttünk levő világot, a médián keresztül is, és azt mondhatnánk, hogy nincs erkölcsi egészség a földön: az emberek csálnak, kihasználják, kínoznak másokat, megölik egymást. A nemzetek versenyeznek abban, hogy a pusztítás és a halál újabb fegyvereit találják fel.

De van egy láthatatlan erő, amely megállítja ezt a halált hozó versenyt: a felismerés, hogy létezik egy nálunk nagyobb valóság, minden gonosz ellenkezője: a rosszat elutasító jó. (...)

Valószínűleg az történik a világban, mint az emberi szövetek megújulása esetében. Isten szétküldte a földön az egészségesen gondolkodó embereket, akik a világnak abban a sarkában, ahol élnek, szeretnek és megmentik a jót.

A világ még él, mert léteznek ezek a teremtmények, és mindig készen állnak, hogy másokat megvédjenek, hogy terjesszék az egészséges és létfontosságú szöveteket. Összekapcsolódnak egymással, még ha nem is tudnak róla, és ezzel akadályozzák meg, hogy az emberiség önmagát elpusztítsa. ■

Forrás: Dori Zamboni, *Il dialogo delle ginestre*, Città Nuova, 1992, részlet.

Fordította: Tóth Judit

Istenhez kapu: a másik ember

Vajon miért olyan kedves számunkra Jézusnak ez a mondata, hogy gyakran visszatér a hónap életigéjeként? Talán azért, mert ez az Evangélium szíve. E szavakat intézi majd hozzánk

az Úr a végső napon, amikor ott állunk majd Előtte. Ez lesz a tárgy életünk legfontosabb vizsgáján, amelyre nap mint nap készülhetünk.

Azt fogja kérdezni, hogy adtunk-e enni és inni annak, aki éhes volt és szomjas, hogy befogadtuk-e a vándort, felruháztuk-e a mezítelent, meglátogattuk-e a beteget és a rabot... Apró cselekedetek ezek, de az öröklétben értékük van. Semmi sem kicsi, amit szeretetből teszünk, amit neki teszünk.

Jézus ugyanis nemcsak pártját fogta a szegényeknek és kitaszítottaknak, nemcsak meggyógyította a betegeket és vigasztalta a szenvedőket, hanem kiváltságos szeretettel szerette őket, olyannyira, hogy testvéreinek nevezte őket, egészen titokzatos szolidaritással azonosulva velük.

Jézus ma is jelen van azokban, akik igazságtalanságot és erőszakot szenvednek, akik munkát keresnek vagy hátrányos körülmények között élnek, akik különféle háborúk miatt kénytelenek elhagyni hazájukat. Hányan és hányan szenvednek körülöttünk más okokból is, és talán kimondatlanul is a segítségünket kérik. Jézus az, aki konkrét szeretetet kér, az új igényeknek megfelelő új „irgalmassági cselekedeteket”. Senkit nem zár ki. S ha egy beteg idős asszony Jézus, akkor hogy ne segítenénk mindazzal, ami enyhíti a körülményeit? Ha egy menekült gyereknek nyelvet tanítok, Jézust tanítom. Ha segíték otthon anyukámnak takarítani, akkor Jézusnak

segíték. Ha reményt viszünk egy rabnak, és vigaszt a szomorkodónak, vagy megbocsátunk annak, aki megsértett, Jézussal lépünk kapcsolatba. Valahányszor meg tesszük ezt, a gyümölcsként nemcsak azt tapasztaljuk, hogy örömet szereztünk a másiknak, hanem bennünket is nagyobb öröm tölt el. Ha ajándékozunk, kapunk, belső teljességet tapasztalunk, boldogok leszünk, mert akkor is, ha nem tudtuk, Jézussal találkoztunk: a másik az a kapu – Chiara Lubich írása szerint –, amelyen át Istenhez juthatunk.

Lelki tapasztalatának már a kezdetén így ír ennek az életigének a hatásáról: „A felebaráttal és a szeretettel kapcsolatos egész korábbi felfogásunk összeomlott. Ha Krisztus valamiképpen mindenkiben ott van, akkor nem tehetünk különbséget, nem részesíthetünk előnyben senkit. Szertefoszlottak azok az emberi elképzelések, amelyek osztályozták az embereket: honfitárs vagy külföldi, öreg vagy fiatal, szép vagy csúnya, antipatikus vagy szimpatikus, gazdag vagy szegény. Krisztus volt ott mindegyikük mögött, Krisztus volt ott mindegyikükben. És valóságosan egy másik Krisztus volt minden embertárs (...).

Így élve felfedeztük, hogy számunkra az embertárs az út, amelyen eljuthatunk Istenhez. Sőt, úgy tűnt számunkra, hogy a testvér olyan, mint egy kapu, amelyen át kell haladnunk, hogy Istennel találkozhatunk.

Ezt megtapasztaltuk az első napoktól kezdve. Micsoda egységre találtunk Istennel este az imában vagy az összeszedettségben, miután az egész nap folyamán szeretjük Őt a testvérekben! Ki más adta volna nekünk a vigasztalást, ezt az olyannyira új, oly mennyei élményt, ha nem Krisztus, aki élte evangéliumának szavait: »adjatok és adnak majd nektek is« (Lk 6,38). Mi szerettük Őt egész nap a testvérekben, és íme, most Ő szeretett bennünket.”¹ ■

¹ Chiara Lubich: *Jézus a testvérben*, Új Város, Budapest, 2013, 80. o.

„Amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.”

(Mt 25,40)

Újra barátnők

Közeledett az év vége az iskolában, és én igyekeztem jó jegyeket szerezni. Egyik osztálytársam, aki egyben barátnőm is, elkezdett sorozatosan megbántani és kellemetlen dolgokat mondott. Nem értettem, miért, de egy idő után rájöttem, hogy irigykedik rám, mert nem sikerült olyan jó jegyeket szereznie, mint nekem. Sokat veszekedtünk, alig bírtam elviselni ezt az állapotot, de büszkeségből, és mivel ő kezdte, nem tudtam megtenni a kibéküléshez vezető első lépést. Miután kölcsönösen megbántottuk egymást, olyanokat mondván, amiket mindketten sajnáltunk, legyőztem a büszkeségem, és megkértem, beszéljessünk nyugodtan. Akkor tudtam meg, az édesanyja szemére hányta, hogy nem tanul olyan jól, mint én. Attól fogva próbáltam segíteni neki a felkészülésben, hogy megfelelhessen az édesanyja elvárásainak. Bár nem tettem túl magam egykönnyen a viselkedésén, az év vége felé megbocsátottam neki, ő pedig hálás volt és bocsánatot kért a magatartásáért. Most újra barátnők vagyunk, és mindent megoldottunk. ■

Delia

(Forrás: Oraş nou
Fordította: Molnár Zsófia)

A béke nálam kezdődik

Korábbi munkahelyemen osztályvezetőként dolgoztam. Egyik nap az igazgatótól kaptam egy tartalmában és stílusában is erősen sértő levelet az osztályunk munkájával kapcsolatban. Mivel a kollégáimat is érintette a levél, felolvastam nekik. Munkatársaim felháborodtak, tanácsolták, hogy menjek az ombudsmanhoz. Ebben a többszörös fájdalomban Jézustól kértem tanácsot, mit tegyek. Írtam egy rövid levelet az igazgatóknak, melyben egy fél sorban megírtam, hogy nagyon súlyos vádakkal illette az osztályunkat, és kértem, hogy amennyiben lesz ideje, személyesen beszéljünk meg a történeteket. Már másnap kora reggel keresett telefonon. A találkozás előtt és közben is egyfolytában kértem Jézustól, hogy segítsen: azt tegyem, mondjam, amit Ő szeretne. Sikerült mélyen befogadnom a felháborodását kiobbantó helyzetet. Beszélgetés közben bocsánatot kért, és elmondta gondjait a saját munkájával kapcsolatban. Aztán tudtunk beszélni a mi osztályunk munkájáról is. Egy későbbi időpontban a kollégáimnak tovább tudtam adni a békét, az ötleteket, ami az igazgatóval történt beszélgetés során született. ■

Foto: CN (2)

Göbelné Pem Teréz

Megálltunk mellette

Édesanyámmal egy bevásárlóközpontban voltunk. Miután sétáltunk és nézelődtünk az üzletekben, azt ajánlottam, üljünk le egy padra pihenni egyet. Édesanyám észrevette, hogy mellettünk egy nagyon szomorúnak látszó öreg néni ül. Megkérdezte tőle, rosszul érzi-e magát vagy történt-e valami baja. A néni mosolygott, és azt mondta, nincsen semmi. Mi biztattuk, hogy bármi is lenne, együtt meg tudjuk oldani. Ő látható fájdalommal vallotta be, hogy otthon a fia és a menyé igazságtalanok és erőszakosak vele, és őt vádolják mindazért a rosszért, ami velük történik. Több ilyen történetet is elmesélt. Elmondta, hogy minden nap eljön otthonról, templomokban és bevásárlóközpontokban üldögél, hogy megszabaduljon egy kicsit a szenvedésektől. Igyekezünk megvigasztalni, tanácsot adni neki. ■

Pixabay

Denisa (Forrás: Oraş nou, fordította: Molnár Zsófia)

Dori lendülete

Doriana Zamboni számára mindenki személy volt, nem csak egy szám a tömegben.

Az elmúlt év decemberében hunyt el Doriana Zamboni, ismert nevén Dori, aki sokoldalú, szerény és művelt ember volt, szerette és nagy becsben tartotta az emberi méltóságot.

Dori Chiara Lubichkal és az első fokolarinákkal együtt indította útjára a Fokoláre Mozgalmat, ezért bejárta Európát. Megfordult Franciaországban és Angliában, élt Belgiumban, és mindenütt új utakat nyitott meg az ökumené és a kortárs kultúrával folytatott

párbeszéd területén. Angliában volt, amikor ott a mozgalom az első lépéseket tette az anglikán egyházzal való kapcsolatok felé. Abban az időben gyakran találkoztak egymással a katolikus és anglikán egyházhoz tartozó püspökök, papok és világiak. Dori élt a lehetőséggel, hogy tapasztalatokon keresztül nagy szenvedéllyel bemutassa az egység karizmáját. Annak ellenére, hogy javaslata nagy újdonságot hordozott, sikerült meggyőznie a jelenlevőket, és élő kapcsolatokat kialakítani. Több mint 25 éven át kísérté figyelemmel a

mozgalom társadalomban elkötelezett laikus tagjainak emberi és lelki növekedését. Mindig a személyre összpontosított, aki számára sohasem csak egy szám volt a tömegben. A másik ember életének minden területét figyelembe vette a személyes léttől a családi életen át, egészen a munkahelyi helyzetekig. Tavaly decemberben hozzájuk intézett levelében ez áll: „Leírom, jobban mondva lediktálom a hozzátok kapcsolódó emlékeimet. A kezemet már nem tudom használni, de gondolkodok rátok és imádkozom értetek, ahogy sorra mindannyian eszembe juttok az örömeitekkel, a fájdalomaitokkal és a problémáitokkal.” Meg volt győződve arról, és ezt terjesztette is, hogy a nagy eszmék által vezérelt emberek „tudnak hatást gyakorolni a világra új, eredeti cselekvési tervekkel, melyek nem csupán az egyes emberek tettei, hanem az élet és a gondolkodás területén is újdonságot hoznak.”

Dorit mély kapcsolat fűzte a Città Nuovahoz, az Új Város testvérlapjához. Nem csak azért, mert már gyermekkorában is a rá jellemző élenk képzelettel néhány sikeres könyvet írt, hanem azért is, mert Chiara Lubich arra kérte, hogy közvetlenül dolgozzon a kéthetenként megjelenő lap munkatársaként. Ezt a feladatot sok éven át ellátta.

Paolo Loriga, a lap korábbi főszerkesztője, emlékezve Dori jelenlétére és a lapot elindító munkatársak iránti bizalomra a szerkesztőségi ülésen, megjegyezte, hogy mennyire meghallgatta az embereket, különös odafigyeléssel a fiatal kollégák hozzászólásaira. „Nem tett különbséget idősök és fiatalok között, de a fiatalok felé rendkívüli szeretettel fordult. Érdekeltek, és kíváncsiságot ébresztettek benne a fiatalok által felvetett

Dori és a Fokoláre Mozgalom első csoportjának néhány tagja az észak-olaszországi Dolomitokban.

megközelítések. Teljesen nyitott volt az újra, a különböző kulturális és társadalmi dinamikákra, és nem zárkózott el a disszonáns hangoktól.” Michele Zanzucchi, a jelenlegi igazgató ezt meséli Doriról: „Nemrégiben megmutattam neki, hogyan képzeljük el lapunk új dizájnját. Ahogy korábban, úgy most sem adott súlytalan és elhamarkodott választ. Hangsúlyozni akarta, hogy egy ilyen lapnak, soha nem szabad elfelejtenie, hogy a lényeg nem csak a formában van. A tartalom és a forma együtt fejezi ki a mondanivalót. Szerinte, és erre gyakran emlékeztetett, egy keresztény újságíró a hírekben Jézus emberségét látja.” ■

Forrás: CN 2016/2

Fordította: Tóth Judit

GYÖTRŐ FÁJDALOM

Délutánra látogatót vártam: egy fiatal anglikán anyukát, akit már egy ideje ismertem. Nagyon szomorú volt, és a fájdalmát akarta nekem elmondani.

Meglehetősen fiatalon ment férjhez egy nála idősebb, gazdag ügyvédhez, majd született egy kislányuk, az egész család nagy öröme. A hölgy vidéken, egy nagyon szép házban nőtt fel, ahol minden kényelme megvolt, de el volt zárva a világtól. Most, hogy Londonba költöztek, minden érdekelte, olyan volt, mint egy serdülő lány, aki mindent meg akar ismerni. Férje azonban azt akarta, hogy inkább otthon legyen jó feleség és hűséges anya, és nemtetszését fejezte ki, ha barátságokat kötött, múzeumba, üzletkebe járt, találkozókra és konferenciákra vett részt. Az anyuka azonban mindezt szépnek és érdekesnek találta, és biztos volt abban, hogy ezzel semmi rosszat nem tesz.

A nálam tett látogatása előtti héten férje elment édesanyjához Anglia északi részére, és magával vitte a kislányt is. Feleségével ügyvédjén keresztül közölte, hogy nem adja vissza kislányukat, mivel ő rossz, a gyermek felnevelésére képtelen anya.

Miközben ezt elmesélte nekem, zokogott, mert ő maga is elvesztette az édesanyját, mikor egészen kicsi volt és így még jobban fáj neki ez az elszakadás a gyermekétől. *„Megértem, mit érez a kislányom, mert tudom, mit jelent vágyakozni az elvesztett édesanya után”* – mondta.

Annnyira gyötörte a fájdalom, hogy úgy éreztem, képtelen vagyok megszólalni, nem tudom, mivel bátorítsam, és én is elkezdtem sírni. *„Uram, mit mondjak, hogyan tudnám megvigasztalni egy ilyen nagy bánatban?”*

Továbbra sem mondtam semmit, de nem aggódtam, mert Valaki a bensőmben emlékeztetett Pál buzdítására: *„Sírjunk azzal, aki sír.”* Nem tettem mást. Belemerültem a lelkébe, a fájdalmába, amennyire képes voltam erre, mert szerettem őt.

Egyszer csak, könnyek közepette, halkan azt mondta: *„Tudom, mit akarsz mondani (pedig nem akartam neki semmit sem mondani!)... Azt, hogy Isten jobban anyja a kislányomnak, mint amennyire én, ha hiszek szeretetében és elfogadom a fájdalmamat.”*

Felállt, letörölte könnyeit, mindent megköszönt, és elment.

Mennyire igaz, hogy a szeretet olyan, mint a szemünk, mert rajta keresztül látunk!

Forrás: Dori Zamboni: *Il dialogo delle ginestre*, Città Nuova, 1992.

© Depositphotos.com / Katarzyna Bielakiewicz

Mentális egészség

Régi problémák és újfajta zavarok. Az önajándékozás terápiais értéke.

Sokak szerint hanyatlóban van a pszichológusi hivatás, pedig még mindig nagy szükség van a pszichológusokra, hisz a pszichés problémák száma egyenes arányban növekszik azokkal a nehézségekkel, amelyeket az emberek tapasztalnak mind személyes, mind társadalmi szinten. A neurológiai tudományok leírják a tüneteket, de nem adnak rá magyarázatot, hogy miért alakulnak ki. A pszichológia azonban próbál újfajta értelmezést nyújtani, megérteni a mentális folyamatokat, a neurofiziológiából a pszichébe való átlépés mechanizmusait. A pszichológus többek között egy másfajta nézőpontot nyújthat páciensének, az emberek ugyanis gyakran ugyanazokat a hibákat követik el egész életükben. A nehézségektől szenvedő ember meghallgatása egy másik nagyon fontos része a pszichológus tevékenységének, mivel egy meg nem osztott fájdalom, betegség vagy nehézség felerősödik; míg megosztása csökkenti a szenvedést, és akár új lehetőségek felfedezéséhez is vezethet.

A pszichés problémák gyökere

Az ember az egyetlen élőlény, amely tudatában van saját végzetének/végességének. Valószínűleg erre vezethető vissza sok pszichés probléma. Ha nem fogadjuk el tudatosan korlátainkat, az sokféle mentális zavarhoz vezethet. Az idők során az emberek többféle módszerhez folyamodtak a probléma kezelésére. Az állatok létezésük teljességébe születnek, az ember ezt csak egy hosszú gondozási folyamat után éri el, a szülei és mások segítségével. Tehát a genetikai örökségünkön túl megkaptunk egy pszichológiai és környezeti örökséget is, amely elősegíti jólétünket a földön, lehetőségeket kínál, de egyben korlátokat is állít. A probléma mindig ugyanaz: a másokkal való együttélés nehézsége. A nyelven keresztül kommunikálunk egymással, ez azonban különbségeinkből adódóan sok félreértés forrása lehet. A pszichikai élet csak ebben áll, a kapcsolatokban, és nem a javakban vagy a tulajdonunkban levő tárgyakban. Könnyű beszélni a kölcsönös tiszteleten alapuló kapcsolatokról, a megvalósításuk ellenben nehéz! Miért van az például, hogy olyan sok pár megy szét? Azért, mert a párkapcsolat egy nagy kihívás: összekötjük az életünket egy olyan emberrel, akivel nem egy családból származunk, így két teljesen különböző élettörténetet osztunk meg egymással. Más az életfelfogásunk a gyereknevelésről, az étkezésről és a lakásról, hogy a férfi és női különbségekről ne is beszéljünk. Két különböző világnézet összetartása sem egyszerű. Az elején még segít a szerelem, előbb-utóbb azonban előtörnek a különbségek, és ezért bátorságra van szükségünk ahhoz, hogy újból és újból megújítsuk a kapcsolatunkat. Még a gyerekekkel is szükség van egymás kölcsönös, újbóli megismerésére, felfedezésére, hisz növekednek, és egy, a mienktől eltérő gyerekkort és fiatalságot tapasztalnak meg. Másfajta érési folyamaton mennek keresztül, s még talán a családalapításban is új utakat járnak be.

A legerjedtebb zavarok

A mentális zavarok a történelem különböző időszakában különböző módokon törnek felszínre. Manapság négy fő típusról beszélhetünk: étkezési, depresszív, kényszeres és narcisztikus zavarokról. Régen az ember valamilyen felsőbb istenséget imádott, napjainkban inkább önmagáért rajong: elég csak a testtel való túlzott törődésre gondolni. A legnagyobb probléma az, hogy ezek az emberek mind magányosan szenvednek. Tehát ha valaki próbál elrejtőzni a túlzott fogyókúra vagy az elhízás, esetleg a pánikrohamok

Fotó: CN (2)

mögé, az gyakran nem takar mást, mint egy drámai segélykiáltást, a kapcsolatok megújítására való törekvést, hogy valaki figyeljen rá, hogy fontos legyen valaki számára.

Az önátadás

Ahhoz, hogy jól éljünk, mindannyiunknak szüksége van az önmegvalósításra, de emellett az egymáshoz tartozásra is. Senki sem valósíthatja meg önmagát mások ellenében, vagy társak nélkül. Semmilyen esetben sem lehetünk boldogok egyedül. Az összefogás, az adakozás (és az önátadás) tapasztalata jó hatással van ránk, javítja a mentális egészséget. Sajnos a társadalom manapság inkább a (gazdasági) versenyhelyzetnek megfelelően rendezkedett be, és nem a biológia alapján, amelyre sokkal inkább jellemző az egysülés: ahol egy új élet létrehozásához két sejt szükséges. A történelemben is – nem véletlenül – azok az emberek éltek és fejlődtek tovább, akik megfelelően ki tudták fejteni saját érzelmeiket, és értelmezni másokét; akik kapcsolatot tudtak létesíteni a hozzájuk hasonlókkal, hogy szembe nézhessenek a helyzetükből adódó esendőségükkel, és ennek kihívásaival.

Ha egy pszichológiai terápia sikeresen zárul, a személy képessé válik arra, hogy szembenézzen a világgal, de arra is, hogy átadja önmagát, hogy teremtsen, hogy személyes hozzájárulását adja mások életéhez. Az igazi gyógyulás az adakozásra való képesség, a kölcsönösség előremozdítása. Manapság az emberi kapcsolatok kiüresedését éljük meg, soha sincs elég időnk, miközben a legnagyobb ajándék, amit adhatunk, az pont az idő. Tehetjük ezt azért, hogy időt szentelünk mások meghallgatására, mert egymás személyiségének újbóli felfedezése élettörténetünk megosztásán keresztül történik. A meghallgatásra mindannyian képesek vagyunk, az idő pedig a legértékesebb kincsünk. ■

Forrás: CN

Fordította: Szeles Ági

Indulj bátran, pillangó!

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy gyönyörűséges pillangó, akinek szárnyai napsárgával tarkított égszínkékben tündököltek. Tajtéknak nevezték, mert a tenger szerelmese volt, szélcsend idején gyakran kirepült a tengerre a hullámokkal beszélgetni, akiket végtelenül csodált, hiszen erősek, határozottak voltak, még a viharokkal is szembeálltak. A kis pillangó ezzel szemben törékeny volt, és számtalan dolog megrettentette: félt a szellőtől, mely ide-oda sodorhatja, a sötétségtől, amikor nem látja hová szállhat le, az esőtől, mely elfedi előle a kilátást... Éppen ezért Tajték nagyon meglepődött, mikor egy tengelic különleges üzenettel érkezett hozzá magától a Lepkekirálynőtől: „Gyere gyorsan! Szükségem van rád, azon nyomban.” Tajték tudta, hogy a királynőnek nem mondhat nemet, de inába szállt a bátorsága, elzarándokolt hát barátaihoz, a hullámokhoz, hogy átgondolja mit tegyen, és vigaszt találjon. „Hogy kérheti ezt éppen tőlem a Királynő? Jól tudja, mennyire félnék vagyok, és egyáltalán nem bírom az izgalmakat.” „De ő pont téged hívott, nem mást,

akkor ez biztosan valami fontos dolgot jelent!” „Maglehet, de az út hosszú a palotáig, tele nehézségekkel...”

„Ha nem vágsz bele, sohasem fogod megtudni, hogy képes lettél volna rá, és hogy mit akart tőled, éppen tőled a Királynőd!” – suttogták a hullámok. – „Elérkezett a pillanat, hogy rátalálj magadban a bátorságra, és elindulj!” „De hogyan?” „Mi bízunk benned – énekelték a hullámok. – Nagy dolgokra születtél. Légy bizakodó, próbálkozz újra és újra, és ne csüggedj, bármi történjék is!”

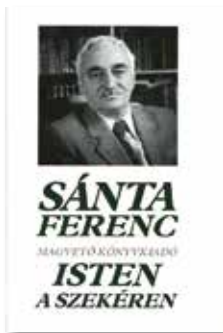
Tajték meglebegtette szárnyacskáit, visszafafojtott lélegzettel hallgatta a szavakat, és érezte, ahogy megerősítik a szívét. Körözött még egyet a levegőben, aztán egy piruettel elköszönt barátaitól: „Jól van, indulok, de kísérjete el egy darabon!” A hullámok pedig örömmel táncolták körül a kis pillangót, ahogy dél felé tartott Királynőjéhez, aztán szép lassan elcsendesedtek, és elszenderülvén a kis lepke visszatértéről álmodtak. Kíváncsian várták a történetet, amit majd a bátor pillangó mesélni fog... ■

Forrás: CN

Fordította: Feltserné Bernáth Mária

Szegényparasztságról mesterien

KÖNYV

A XX. századi magyar próza egyik legnagyobbja Sánta Ferenc (Brassó, 1927 – Budapest, 2008). Gyerek- és fiatalkorát Erdélyben töltötte, 1944-ben települt át a családdal. Ez nagyon meghatározta erős, színes nyelvét, stílusát és részben élményvilágát. Több műve – Az ötödik pecsét, Húsz óra – a megfilmesítéssel

még híresebbé tette.

Most egy válogatott novellás kötetét ajánlanám.

Az Isten a szekéren darabjai részben a szegényparaszti világ nemzeti sorssá nőtt egyéni tragédiáit, másrészt a világháború és a nácizmus borzalmaival festik.

Sánta igazi sajátos hangját naturalizmus, groteszk, abszurd világ és a meghitt, megértő humor jellemzi. Mélyen a keresztény erkölcsben gyökerező, azt tudatosan, határozottan valló íróegyenység.

A címadó novella egy idősödő parasztember munkából való hazatérésének mesés, fantasztikus, mégis vaskosan realiztikus története. Találkozik egy öregemberrel, az Istennel, együtt mennek haza, és valójában megtér. Olyan pillanat ez, amit nehéz elmesélni, csak az érti igazán, aki átélte, mégis a valós, mély egzisztenciális élményt sugározza.

Sánta Ferencről csak pár sort tudtam dadogni, de talán kedvet adtam a mély, hiteles világával való személyes találkozásra, a vele való megismerkedésre. ■

Hortoványi Jenő

Két világ (h)arca

FILM

Kelet és nyugat, múlt és jelen. Sok alkalom kínálkozik napról napra, hogy a különbözőségeket elmélyítsük, vagy – szakítva bizonyos társadalmi elvárásokkal – hídként és lehetőségként értelmezzük. A „Felperzselt föld” című filmben két közel-keleti gyökerekkel rendelkező

kanadai fiatal, engedelmessé-

ve anyja végakarátának, feltérképezi őshazáját, vállalva az utazás minden előre nem látható következményét.

Közben a történet felvesz egy másik, nem kevésbé fordulatos szálát Libanonban...

A film alapjául Wajdi Mouawad 2003-ban megjelent, azonos című színházi darabja szolgált.

Nehéz szavakba önteni mindazt, ami élénk tárul a vásznon, hiszen a bő két órás mozi megmutatja a Közel-kelet számos sebzettségét, nyomorát és szenvedését. Fájdalmas élmény nézni ezt a háborús drámát, hiszen egyéni sorsok alakulásán keresztül kaphatjuk meg a kegyetlen ítéletet: minden harcnak a társadalom alapvető egysége, a család issza meg a levét. Rendezőnk, a kanadai Denis Villeneuve, nem fukarkodik a tartalomnak megfelelő súllyal megtámogatni a képi és hangulati világot. Bár alaptempója korántsem akciófilmes lendülettel sodor, több esetben csak az edzettebb nézők számára befogadható filmkockák sorjázhatnak. Kendőzetlen sorstragédiák és néma segítségkiáltás. Felhívás, hogy megismerjünk egy zaklatott közeget, ahol igazán szükség van a hidak építésére. És ez már a jelen. ■

Göbel Gergely

NÉZZÜK EGYÜTT ÉS BESZÉLJÜK MEG!

KÖZÖSSÉGI FILMKLUB az Új Város Központban [1088 Budapest, Rákóczi út 29.]
2016. május 6. péntek, 19:00: *Felperzselt föld*

Bővebb információ:
Göbel Gergely, gobel.gergely@gmail.com

Közéleti kiadvány
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom
lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:
terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Munkatárs: Kovács Bertalan,
Simkó Zsófia

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:
Maucha Kristóf

Nyomatás:

PR-Innovation Szolgáltató és
Kereskedelmi Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben
Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2016-ra: 4 900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft
Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkeink
a 10-12. oldalon.

© Depositphotos.com/
Michiko Tierney

SZEMÉLYI JÖVEDELEMADÓJA 1%-ÁNAK FELAJÁNLÁSÁT

köszönettel vesszük az **ÚJ VÁROS ALAPÍTVÁNY 18041930-1-42** adószámára.

RUN4UNITY2016 RUN

1 May 2016 Sopron
Sport.Social.Arts #4peace

LINK CULTURES THE PATH TO PEACE

Run4Unity

2016. május 1. Sopron

Eisenstadt-Sopron *Európa futás*
félmaratoni futóverseny és

VÁLTÓFUTÁS A BÉKÉÉRT

9-99 éves korig
magyar, osztrák és szlovák fiatalok részvételével.

Jelentkezés: facebookon, a QR kód segítségével,
vagy itt: www.teens4unity.hu

új város
egy lap, ami összeköt

Új Város 2016/4

Más országok eseményei:
www.run4unity.net